

Libris RO

Respect pentru

Robert Schwartz

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificăm încercările vieții înainte de a ne naște?

ROBERT SCHWARTZ

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificăm încercările vieții înainte de a ne naște?

Traducere
Daria Vasilescu

EDITURA FOR YOU

Mulțumiri	7
Prolog	8
Prefață	9
Introducere	13
Capitolul 1: Planificarea dinainte de naștere	21
Capitolul 2: Bolile fizice	33
Jon	33
Doris	57
Capitolul 3: Creșterea copiilor handicapați	74
Jennifer	74
Capitolul 4: Surzenia și orbirea	92
Penelope	92
Bob	109
Capitolul 5: Dependența de droguri și alcoolismul	127
Sharon	128
Pat	148
Capitolul 6: Moartea cuiva drag	174
Valerie	175
Capitolul 7: Accidente	206
Jason	207
Christina	229
Capitolul 8: Concluzii	260
Epilog	262
Notă către cititor	263
Notă către mediumuri și persoane care fac channelling ..	264
Anexa A: Suflete curajoase	265
Anexa B: Mediumuri și persoane care fac channeling	266

Capitolul 1

Planificarea dinainte de naștere

S-ar putea ca noțiunea de planificare dinainte de naștere – și, în mod special, de planificare a încercărilor de viață dureroase – să vi se pară surprinzătoare. Cunosce bine acest sentiment. Pentru cei mai mulți dintre noi, această noțiune prezintă un mod nou, radical și diferit de a privi lumea și locul nostru în ea. Cu cât încercările noastre sunt mai groaznice, cu atât mai greu de înțeles este această noțiune. Înțelegerea, acceptarea și, în cele din urmă, îmbrățișarea acestei idei de către mine au avut loc încet și în etape, în special în ceea ce privește cele mai dureroase aspecte ale vieții mele. La fiecare etapă, simțeam închiderea unor răni vechi. Mânia și resentimentele se estompau și erau înlocuite de sentimente de pace și de bucurie. Am văzut în viața mea o frumusețe care-mi scăpase până atunci.

Scopul meu în scrierea acestei cărți nu este de a vă convinge de realitatea absolută a planificării dinainte de naștere, ci, mai degrabă, de a vă oferi, din spirit de caritate, o idee care pe mine m-a ajutat în mod profund. Vă rog, doar, să luați în considerare această posibilitate. Nu e nevoie să fiți cuceritori de o idee, pentru a beneficia de pe urma ei. E nevoie doar să vă întrebați: „Și dacă e așa? Dacă mi-am planificat, într-adevăr, această experiență înainte să mă nasc? De ce aș fi făcut-o?” Punându-vă aceste simple întrebări, dați încercărilor vieții voastre un nou înțeles și lansați o călătorie a descoperirii de sine. Pentru a face această călătorie, nu sunt necesare anumite credințe privind spiritualitatea sau metafizica, ci doar aspirația de a crește spiritual și de a acumula înțelepciune.

În aceste pagini veți citi relatările a zece ființe curajoase. Veți afla ce și-au planificat ele înainte de a se naște – și de ce. Procesul înțelegerii planificării dinainte de naștere poate fi asemănat cu admirarea unei sculpturi. Dacă vrei să apreciezi sculptura cu adevărat, nu o vei privi dintr-un singur unghi. Mai degrabă, îi vei da roată, oprindu-te în diverse puncte, pentru a privi dintr-o perspectivă nouă și pentru a observa nuanțele care, acum, devin dintr-o dată vizibile. Fiecare relatare este o asemenea perspectivă. Analizând planificarea dinainte de naștere din zece unghiuri, veți ajunge la o înțelegere mult mai completă și mai complexă decât ar permite unul sau două unghiuri de vedere, sau chiar o discuție pur teoretică.

Vă încurajez, în mod ferm, să citiți relatările cu inima deschisă. Inima permite o formă superioară de cunoaștere, o înțelepciune mai mare decât mintea. Analiza intelectuală nu va face decât să vă îndepărteze. Aceste relatări sunt menite să fie simțite. Când voi, ca suflete nemuritoare, v-ați planificat viața curentă, nu v-ați preocupat de ceea ce mintea voastră va ajunge să cunoască. În loc de aceasta, ați vrut să trăiți stările pe care viața le generează în dimensiunea fizică.

Încercările vieții sunt, în special, mijloace sigure de a genera trăiri, care, la rândul lor, sunt vitale pentru cunoașterea de sine. Aceste trăiri nu pot fi cu adevărat cuprinse de către minte; mintea e o barieră. În multe privințe, viața este o călătorie de la minte la inimă. Ne planificăm încercările vieții pentru a ușura această călătorie, pentru a ne deschide larg inimile, astfel încât să le cunoaștem și să le apreciem cu adevărat.

Empatia este cheia ce deschide ușa inimii, care face posibilă înțelegerea acestor relatări și a semnificației lor spirituale. Așa cum oamenii din această carte au avut nevoie de curaj, atât ca să și planifice încercările vieții, cât și pentru a ni le împărtăși, și voi veți avea nevoie de curaj, ca să empatizați cu ei. Eu cred că empatia vindecă. Dacă veți căuta vindecare, s-ar putea să vă vedeți curajul răsplătit.

Acest capitol furnizează informațiile de care aveți nevoie pentru a aprecia aspectele metafizice ale relatărilor. Dacă nu sunteți familiarizați cu metafizica, unele idei s-ar putea să vi se pară neobișnuite, așa cum mi s-a întâmplat și mie cândva. În acest caz, apelez la răbdarea voastră. Veți vedea că aceste idei au un sens și o valabilitate mai

înalte, aplicate acestor relatări – și un sens și o valabilitate încă și mai mari, aplicate propriilor voastre încercări. Acest capitol va permite, de asemenea, o viziune mai amplă asupra similitudinilor pe care le-am găsit în planurile vieților celor intervievați. Cu această hartă veți avea un cadru de lucru, în care să integrați înțelepciunea pe care o împărtășesc acești oameni.

De ce ne încarnăm

Planificarea pe care o facem înainte de a ne naște este cuprinzătoare și vastă. Ea include selectarea încercărilor vieții, dar merge și mult dincolo de aceasta. Ne alegem părinții (și ei ne aleg pe noi), când și unde ne încarnăm, școlile pe care le vom urma, casele în care vom locui, oamenii pe care îi vom întâlni și relațiile pe care le vom avea. Dacă simțiți că deja cunoașteți pe cineva pe care tocmai l-ați întâlnit, este posibil să fie adevărat. Probabil, acea persoană a făcut parte din planificarea voastră dinainte de naștere. Când un loc, un nume, o imagine sau o expresie pare curios de familiară, de prima dată în care o auziți sau o vedeți, acea familiaritate este o vagă reamintire a ceea ce ați stabilit înainte de a vă naște. În multe ședințe de planificare, noi folosim numele și aspectul fizic pe care le vom avea după naștere. Asta ne ajută să ne recunoaștem unii pe alții, în planul fizic. Sentimentul de deja vu este adesea și în mod corect atribuit unei vieți anterioare, dar, multe din experiențele deja vu sunt, de fapt, amintiri ale planificărilor făcute înainte de a ne naște.

Când pătrundem în planul fizic, uităm de originea noastră spirituală. Știm înainte de a ne naște că vom avea o asemenea amnezie auto-indusă. Expresia dincolo de vâl se referă la această stare de uitare. Ca suflete Divine, urmărim să uităm adevărata noastră identitate, deoarece reamintirea va genera o stare de cunoaștere de sine mai profundă. Pentru a obține această stare de trezire spirituală profundă, noi părăsim planul subtil – un loc plin de pace, de bucurie și de iubire – pentru că acolo noi nu avem nicio confruntare cu noi înșine. Fără confruntare, nu ne putem cunoaște cu adevărat.

Imaginați-vă, dacă vreți, o lume în care este numai lumină. Dacă nu experimentezi niciodată întunericul, cât de bine poți înțelege

și aprecia lumina? Contrastul dintre lumină și întuneric este cel ce duce la o înțelegere mai bogată și, în cele din urmă, la reamintire. Planul fizic ne furnizează contrastul de care avem nevoie, prin dualitate: sus și jos, cald și rece, bine și rău. În dualitate, suferința ne permite să cunoaștem mai bine bucuria. Haosul de pe Pământ amplifică dorința noastră de pace. Ura, pe care, poate, o întâlnim, ne adâncește înțelegerea Iubirii. Dacă nu experimentăm toate aceste aspecte ale condiției umane, cum putem, atunci, să ne descoperim Divinitatea?

Imaginați-vă că sunteți originari dintr-un loc în care se aude muzica cea mai... delicios de minunată compusă vreodată. Această muzică e răpitoare, splendidă. Ați auzit-o pe tot parcursul vieților voastre. N-a lipsit niciodată și nici nu a fost înlocuită de vreo alta. Într-o zi, vă dați seama că, deoarece ați auzit-o tot timpul, nu ați ascultat-o niciodată cu adevărat. Cu alte cuvinte, nu ați cunoscut-o niciodată, deoarece nu ați cunoscut niciodată nimic altceva. Așadar, voi alegeți dacă vreți să cunoașteți cu adevărat acea muzică.

Cum puteți face asta?

O cale ar fi să mergeți într-un loc unde acea muzică, de Acasă, nu există. Poate acolo se cântă un alt fel de muzică, o muzică ce conține note discordante sau pasaje stridente. Acest contrast ar strecura în voi o nouă apreciere a muzicii pe care ați auzit-o, mereu, Acasă.

O altă cale ar fi să mergeți într-un loc unde nu există muzica de Acasă și, acolo, să o recreați din memorie. Experiența compunerii acelor sunete magnifice v-ar da o înțelegere și mai profundă a frumuseții lor.

Există și o a treia posibilitate, una mult mai grea, dar care este și cea mai promițătoare. Îți vine ideea că o cunoaștere profundă și adevărată poate fi obținută mergând într-un loc unde muzica lui Acasă nu se aude și acolo să o recreezi, dar numai după ce ai uitat cum sună. Experiența reamintirii și a compunerii extraordinarelor simfonii de Acasă ar genera cea mai bogată, deplină și extinsă pătrundere a grandorii lor intrinsece. Și, astfel, călătorești spre lumea ce îți oferă cea de-a treia posibilitate. Ajuns acolo, auzi o muzică pe care, în lipsa amintirilor, o consideri singura pe care ai auzit-o vreodată. Unele cântece sunt fermecătoare, dar multe altele îți sună disonant în urechi.

Aceste tonuri stridente hrănesc în tine aspirația - și, în cele din urmă, hotărârea - de a crea o muzică originală.

Curând, începi să așterni pe hârtie propriile tale compoziții. La început, muzica puternică a noii tale lumi te tulbură. Cu timpul, totuși, pe măsură ce întorci spatele discordanțelor exterioare și ascuți muzica inimii tale, creațiile tale muzicale cresc în frumusețe. În cele din urmă, compui o capodoperă și, atunci când o închei, îți amintești ceva: capodopera pe care ai scris-o este aceeași cu cea pe care ai cântat-o Acasă. Și această reamintire mai declanșează una: Tu ești acea muzică. Nu a fost niciodată ceva ce ai auzit în exteriorul tău; mai degrabă, ea era acest tu și tu erai ea. Și recreându-te pe tine într-un loc nou, te cunoști acum, personal - te cunoști cu adevărat - într-un fel care nu ar fi fost niciodată posibil, dacă nu ai fi plecat de Acasă.

Aceasta este experiența la care aspiră sufletul. Sufletul este o scânteie Divină; personalitatea - ca ființă umană - este o parte din energia sufletului, într-un corp fizic. Personalitatea constă în: caracteristici temporare, ce există numai pe perioada vieții fizice, și un nucleu nemuritor, care se reunește cu sufletul după moarte. Sufletul este vast și mult mai mare decât orice personalitate, totuși, fiecare personalitate este necesară sufletului și mult iubită de el.

Este important de reținut că personalitatea are liber arbitru. Încercările vieții pot fi, așadar, acceptate sau respinse. Pământul este o scenă unde personalitatea joacă sau deviază de la un scenariu scris înainte de naștere. Noi alegem cum răspundem - cu mânie și amărăciune sau cu dragoste și compasiune. Când ne dăm seama că ne-am planificat încercările, alegerea devine clară și mult mai ușor de făcut.

Când ne aflăm în corpurile noastre fizice, sufletele comunică cu personalitățile noastre, prin stări. Stări precum bucurie, pace sau tulburare ne arată că acționăm și gândim în feluri care sunt compatibile cu adevărata noastră natură, de suflete iubitoare. Stările de teamă sau de îndoială sugerează contrariul. Trupurile noastre sunt receptori și transmițători extraordinar de sensibili ai energiei care ne dă de înțeles, prin aceste stări, dacă există potrivire sau nepotrivire între ceea ce suntem și felurile în care ne exprimăm în mod curent.